מאוס הם עוזנים?

מלחיך יאוש, לשם כיף

הרעבים

משה חליפה, בן 40, הוא נהג לפי מקצועו. משפחתו כוללת אשה ו־4 ילדים. כשעלה לא־רץ, שהה 14 יום בשער העלייה, היעבר משם למעברת הרצליה. שם ניתן לו חדר אחד בצריף. „6 בחדר אחד, זה לא טוב," הוא אומר. נוסף לכל לא הצליח למצוא עבודה במקצועו, החליט לחזור מכר את כל חפציו לכסוי הוצאות הנסיעה. בישראל ישב רק 4 חדשים.

האמנים

בלה בריזל, ציירת, וסיומה ברעם, מבקר אמנותי (שניהם במרכז), נוסעים לפריז, בה התקבלו כבר מספר שנים. שניהם שהו עתה בארץ זמן קצר, חזרים שוב למכה של הציירים. בלה זכתה לפני זמן קצר בפרס ראשון מגזית־זהב, בתערוכת ציור בינלאומית בצפון־אפריקה, בה השתתפו ציירים מ־19 מדינות. סיומה עוב. בין השאר, כמבקר אמנות בעתון „לאר. הוא הנו הלא־צרפתי היחידי המשתתף בעתון זה. השתתפות בתערוכת החשובות ביותר בעניני אמנות. גם אמנים אחרים נוסעים לחוץ־לארץ, מוצאים כי אין ברשותם אפשרות ללמוד מפי מורים גדולים

השליחים

שמואל הנצמן (ימין) הוא שליח של **האיחוד העולמי פועלי ציון** באנגליה וצרפת. מחתת לשם, המוכר מעט, מסתתרת אחת מן התנועות העולמיות של מפא"י. מטרת שליחותו, לדבריו: „לארגן

התיירים

הנה׳ני נקעין בן ה־21 (ימין) גרהם הרברט, בן ה־22 (מרכז) וג׳ון מילר (23) המזוקן, הם שלושה אנגלים נוצרים, המטיימים השנה את לימודי הארכיטקטורה שלהם בפוליטכניקום הלונדוני. הם באו ארצה לפי המלצתו של ידיד תל־אביבי, רם כרמי. החליטו לתכנן, בהזדמנות זו, עיר ישראלית דמיונית חדשה. לצורך עבודת הגמר וקבלת הדיפלומה. השלושה התאהבו ממש בנגב, קרעו לחלוטין את נעליהם מרוב שוטטות בסביבת „עירם" החדשה, ליד קורנוב. הם קבלו את עזרת הממשלה, מתמחונים, כאות תודה, להציע כמה תכניות נוספות, ריאליות יותר. יותר מכל התעלב ג׳ון מילר מישוב הרועים בנגב. שדה בוקר. הקיבוץ, עליו שמע לפני כן כה רבות, מאכזב. לפי דבריו. לסיול כולו קראה השלישיה „מבצע מונטה קרלו", ביצעה אותו בהוצאה מינימלית של 30 לירות שטרלינג לאיש, בעזרתן שהו בארץ ששה שבועות. לא כל התיירים המגיעים ארצה באניות ובמטוסים הם מסוג זה: הממשלה והמוסדות המתאימים עושים מאמצים רבים כדי שלארץ יגיעו תיירים שכיסיהם מלאים יותר, ורוחם עמם. רבים אך בימים האחרונים [illegible]